

Butlletí de l'Estat Català

“La España con honra”

Els revolucionaris espanyols fan sortir a París una fulla mesal sots aquest títol, destinada a la propaganda republicana.

Amb el mateix clam d'«Espanya con honra», els revolucionaris espanyols de l'any 35, es sublevaren contra l'absolutisme de Ferran VII i feren caure momentàniament la dinastia borbònica.

Es, doncs, sota el mateix lema que els fills de Espanya que malden per la supremàcia civil i per l'enderroc dels Borbons actuals, alçen la seva bandera.

Hem de dir nosaltres, catalanistes radicals, catalanistes essencialment separatistes, que de Espanya no en volem saber res, ni el “bon dia” ço que és. L'honra d'Espanya ja sabem els catalans ço que ens costa. Ningú ha maldat més i de més bona fe que els catalans pel bon nom d'Espanya. Doscents i més anys de desnacionalització deloble català diuen bé prou tot ço que la nostra raça, sofrida i humil, ha fet per l'“hidalguia” espanyola.

Al general Prim, qui batallà per una dignitat civil i democràtica, l'assassinaren els espanyols. Pi i Margall, que mai desà la seva catalanitat, fou reduït a l'inutilitat i fets afusellar els seus partidaris a Cartagena pel govern republicà de Madrid unitari i espanyolista.

Els revolucionaris catalans de l'any 40, que darrera aquell home de cor i d'alta idealitat, l'Abdon Terrade, corrien pels carrers de Barcelona perquè la República no fos traïda, foren venguts i perseguïts pels republicans espanyols.

No anirem més lluny; l'any 1909 tota l'Espanya, des de l'extrema dreta fins a l'extrema esquerra, s'alçaren contra Catalunya solament al dir-se que l'aixecament de Catalunya era separatista.

Als catalans que volem la llibertat de la nostra Pàtria se'ns nega el pa i l'aigua des de tots els punts d'ovir espanyols.

Això si, nosaltres cal que els ajudem en tot; en l'obra reaccionària i en l'obra liberal.

A canvi de què?

A canvi de que uns i altres ens fiquin a la presó i ens perseguixin com a individus pertanyents a una raça indígena inferior.

Tant espanyols són en Martínez Anido com l'Unamuno, com ho segles passats sant Ignaci de Loyola i el Duc d'Alba.

La Inquisició i la llei de fuga sols podien ésser exportades a Catalunya pels espanyols.

L'espanyol és un llimac, rastre i llepisós, quan resta a sota. A dalt, quan ell mana, li sobressurt l'esperit sagnant i tirà de Torquemada. Tots els pobles dominats per Espanya han tingut d'apel·lar a la violència per obtenir la seva llibertat.

Espanya i la llibertat són dues coses antagòniques, talment com la nit i el dia.

On ha romàs llevar d'hispanisme, a l'Amèrica, ha estat Mèxic. Allí, aquests generals dictatorials tenen certa semblança amb els gene-

rals espanyols. Ni un d'ells, no obstant, ha demostrat la neurosis antropòfaga del gran Martínez Anido. Al cap i a la fi aquests han estat generals que han donat el pit.

Hem de declarar que el nostre nacionalisme no és egoista ni xovinista. Volem la llibertat dels homes i dels pobles. No capim l'individu lliure dins la col·lectivitat esclava. No volem una Catalunya de fronteres a les idees noves i a l'esperit democràtic dels pobles. Catalunya és essencialment democràtica. Catalunya és terra de llibertat, volem ésser lliures perquè el cor se'ns en va vers l'ideal etern de l'humanitat que malda per una Justícia més enllà.

Això ho repetim ara. Ho han dit totes les publicacions catalanistes de més de deu anys en rera.

I ho tornem a dir ara perquè com ha homes desitjem als legionaris de la futura República espanyola, el més complet dels èxits.

Però que ens perdonin. En dubten. No dubtem d'ells; dubtem del seu poble.

Espanya és un país de guardes civils, cardenals i inquisidors.

Es la llei de la terra.

Sols a Espanya es podia entronitzar l'imatge del sagrat cor de Jesús entre baionetes i els escots de les “manoles”.

Sols a Espanya era possible una desviació del sentit cristià. La religió espanyola és una religió de “capa y espada. Una verge pels toreros i una verge pels “hidalgos”. Valle Inclan amaga sota la capa espel·lifada dels seus pelegrins aquell orgull d'escanya pobres de la raça espanyola. Res d'aquella dolça mata de farigola, vora l'altar del Jesuset humil. Res de l'Ave Maria capvespral, senzill, quiet però pregon de la nostra muntanya catalana. Allí, l'Angelus, sec, ascètic, dominador.

L'Unamuno això no s'ho pot acabar, L'Unamuno és una paradoxa per entregues, com l'editor al Espasa. Ell mateix és una figura treta d'aquell quadre del Greco «El entierro del conde Orgaz».

Sols li manca la faixa de la companyia de Jesús.

El seu cristianisme, que era la única cosa que nosaltres admiràvem, és també un cristianisme ombrívol; la sang del sacrifici al passar per la mentalitat unamunesca agafa un to vermell moral de peregrina de la Confraria de la Bona Mort.

Sant Francesc d'Assís no recitaria el seu Florilegi pels camins abruptes dels Crists concebuts per Unamuno. Davant del camí franciscà hi ha un cel blau i una mar blava. La blanca coloma de l'Esperit Sant revoloteja damunt les unes com una esperança i una victòria única.

Els cristos d'Unamuno tenen una humana i trista ganyota de gitano apunyalat. Es la concepció espanyola, crua i seca, de les planes ermes de Castella.

Blasco Ibàñez és llevanti, serà per això que ens té més simpatia. Es agre també, però un

agre-dolç de taronja i una flaire d'aiguanaf.

Hem llegit els seus articles republicans. Damunt la fulla de combat hi sobresurt la sincera i generosa idealitat patriòtica que nosaltres hem dit que no podíem compartir, però que, no obstant, ens hi treiem el barret, no com aquell qui saluda un mort que passa sinó la salutació endreçada a un casament en segones noces.

Per reconquerir l'honra d'Espanya cal anar més avall, perquè és una cosa que ja ha anat molt per terra.

Cal anar a l'escola i a la creació d'una cultura organitzada que modifiqui i limiti constantment els defectes essencials de la raça.

Cal passar per la porteria abans d'arribar al primer pis.

I de defectes cal veure que tots els pobles i totes les races els sofreixen. Ço que hi ha és defectes. Hi ha pobles que són pobles impossibles. Són tal com Deu els ha fet perquè l'amor no ha acompanyat la seva creixença.

Es per això que amb tot i la nostra simpatia pels braus lluitadors de «La Espanya con honra» el dubte ens corseca el cor i tenim por, una vegada més, de salvar a uns veïns que quan ens diuen «Gràcies» ho fan amb les argolles a la mà. París, Gener de 1925.

VIBRANT

En Blasco i el rei

A l'estranger ha assolit un èxit espatarrant el fullet de Blasco Ibàñez contra el rei i el Primo Als Estats Units un diari va donar 60.000 dòlars per poder-lo publicar i a França s'ha esgotat ràpidament la primera edició.

En Quinyones, badant com sempre, demanà el precessament de Blasco, amb el què encalçà acabar de donar importància i fer propaganda de fullet i autor.

El rei s'ha adonat, tard però com sempre, que el dit procés ben portat es convertiria en el seu propi procés i ha correut a demanar al Govern francès que desistia de tirar-ho endavant. El rei d'Espanya doncs, s'ha tirat una planxa que el Carretero ha fet més monumental i queda desacreditat davant del món sencer.

De no res serveixen, doncs, les manifestacions on es força a anar-hi empleats, estanquers, rifaires i tots els qui tenen poca o molta relació amb l'estat espanyol. El poble se n'aparta i el rei d'Espanya si no mor molt aviat morirà en terra forana destronat i mal vist pel món sencer.

LE COURRIER CATALA

Adressen-vos al vostre cap i als repartidors d'Estat Català per adquirir-lo

CATALANS, ALERTA!

Catalans, a vosaltres els qui inspirats en el sentit de separació —l'únic digne d'un bon català— us heu acoblat, com a soldats en ordre de batalla, sota la nostra bandera, que és la bandera de Catalunya, a vosaltres voldria que arribés la meua veu en aquestes hores de quietud aparent i d'aquest silenci ple de menaces.

Si la persecussió ens ha allunyat materialment als uns dels altres, penseu que també, més que mai, ha fet que es retrobessin les nostres ànimes i que es sentissin foses en aquella comunió d'esperit que salva les distàncies més llunyanes.

Aquesta comunió d'esperit és la que ara hem de vetllar més que mai, car per ella sentim dins de nosaltres la circulació que eus fa membres del cos de Catalunya, d'aquest cos que la dolor ha acabat d'activar i de fer tan sensible. Es per aquesta comunió també, que som més catalans com més l'adversitat i la força ens allunyen de Catalunya i que, en carn i en esperit, ens sentim llatzerats de les seves ferides i rejoveuïts de les seves festes poixances.

Pou per fer més forta aquesta unió sagrada que fa de tots nosaltres una sola cosa en Catalunya, que us vaig cridar a la darrera assemblea celebrada en aquesta terra de llibertat, amb mi i amb els meus semere tan hospitalària, per atreure i relligar elements que personalismes mal entesos anaven disgregant de mica en mica i que intencions que no volem qualificar els feien moure per encomanar aquest esperit de disgregació a la part de nosaltres que ha d'estar més compacta, com és l'exèrcit de l'alliberació de Catalunya.

Ja sabeu tots que es debaté en aquella assemblea i és, essencialment, que m'adresco a vosaltres per assabentar-vos de com els acords que hi foren presos, per damunt de la persecució, ja van essent una bella realitat que omple d'esperances. Vosaltres, doncs, no escolteu cap altra veu que no sigui la nostra i que no vingui directament de nosaltres.

Més fermes que mai i compactes, sapiguen estar amatents, mateix que si us trobessin en pue de guerra, a la veu d'ordre que potser us sigui donada l'hora que menys us penseu i el dia que

menys sospitàveu. Es en el silenci que es congreuen les revolucions i en el silenci pacient que s'ha de saber esperar-les.

No hi hagi moment que, desitjosos, no us preguntem: Si serà avui? si serà demà? I si fos ara. Aquesta ha d'ésser tota la vestra il·lusió i el foc que ha de consumir la vida interior de la vostra ànima, mateix que esposos novells que senten atancar-se l'hora de les noces. L'Esposa, però, que esperem nosaltres, és esposa de sang i a les esposes de sang no se les espera amb timidesa, ni esllanguiments massa sensibles ni a la claror pàl·lida de llànties, sinó amb fortitud d'esperit, tivantor de braços, i a lluisor sagrada de les espases.

Lr nostra Esposa de sang és Catalunya no alliberada encara del martiri cruent que la va ensagnant més de dia en dia: martiri de la seva llengua ofegada en els llavis dels nostres infants martiri de la seva bandera arrancada del braç del jovent i del pit de les donzelles, martiri de les seves institucions, desfiorades en la plenitud de la seva juvenesa; martiri de les seves festes, pertorbades d'una manera sangnant i vandàlica; martiri de la seva joventut, que mor en terres africanes, amb la recança de no poder morir per ella; i martiri dels mateixos morts sens, la memòria dels quals feu vilipendiada per les paraules d'un rei —síntesi de totes les degeneracions i cretinismes d'una dinastia que gosà recordar-nos, en plena Catalunya, la repugnant imatge de Felip V de funesta memòria.

Catalans, romandre passius i resignats, anar al a solució de futures col·laboracions més o menys cordials, duguin l'etiqueta que duguin, fora per Catalunya un martiri sense glòria, una mort sense resurrecció. Les taques de sang només amb sang poden ésser rentades i les coses de l'esperit mai, enlloc del món, s'han comprat a pes d'or ni de monedes. La llibertat dels pobles, només s'ha comprat sempre al preu de la sang. I ai d'aquells que un dia la compren a preu de moneda, que a preu de moneda se la tornen a vendre.

Us parlo en aquest to, perquè no manquen, a hores d'ara homes de Catalunya que, d'una manera velada, comencen a maldar per fer caure

en descrèdit els procediments purs de la violència, Creuen encara en futures declaracions més o menys roges entorn de la monarquia; esperen escara en procediments tan desacreditats com són les eleccions a casa nostra; no fora estrany, si nosaltres no ens hi oposséssim per dignitat, que un dia els tornéssim a veure de braç amb polítics espanyols, d'aquells dels quals tan poques coses ha d'agrair Catalunya, ni d'ells mateixos, enganyats com estan per tantes vegades. Catalans, alerta, que no se'ns juguïn la glòria del martiri cruent que ha sofert i està sofrint Catalunya.

Ens diuen il·lusos i exaltats. Acceptem el nom d'exaltats, però amb consciència. Si tan exaltats sense seny haguéssim estat, hauríem caigut en el parany que més d'un cop se'ns ha posat, provocant-nos a l'atemptat personal que sempre he cregut innoble i mancat d'eficàcia; si tan exaltats, sense seny, haguéssim estat, hauríem caigut en aquest altra parany que el funest Martínez Anido ens havia parat també a Vera, a Perpinyà i fins a Barcelona. Tan de-bo haguesseu escoltat tots la meua veu. Aquests pobres joves que hi sucumbiren, màrtirs d'agents provocadors, d'aquests monstres sanguinaris tan tradicionals en el govern d'Espanya, no s'haurien deixat sacrificar d'aquesta manera tan orminosa i digna de l'oprobri de tots els homes del món. Nosaltres som exaltats, però sabem contenir els exaltaments fins el dia que sigui. Aquest és el millor i l'únic oportunisme, el qui porti a la llibertat de Catalunya.

Penseu que si no us ha cridat abans, és que no he cregut arribada l'hora de la victòria. i penaeu també que, quan us cridi, podreu venir ben refiats, mateix que anéssiu a una festa, que una gran festa ha d'ésser ger Catalunya aquest dia que pressento i que en veritat Se veritat, us dic que ja s'atança.

Francesc Macià.

Paris, Gener de 1925.

L'acció de les nostres rondes Ens dol...

Una de les nostres Rondes Volants castigà de una manera contundent al súbdit espanyol Aurelio Limieres Salgado, el qual hagué d'anar a parar al diipensari del Taulat a guarir-se les carícies amb que l'obsequiaren els rondaires.

Del fet en donà compte la premsa diària de la ciutat, el dia 21 de gener, ara el que no digué, fou el motiu perquè se'l castigà, ni tampoc posaren en clar qui ho havia fet.

Aquest Aurelio és tan espanyol, que un dia gosà malparlar de Catalunya i dels catalans, i tingué la dissort que un dels nostres ho escoltés i com a bon català procurés venjar els insults d'aquell espanyol, donant-ne part a la Ronda corresponent, la qual tot seguit actuà amb forma convenient.

Fem públic aquest fet perquè d'aquí endavant no tol·lerarem que es malparli de Catalunya ni dels Catalans.

* * *

Al Torrent de l'Plla s'ha obert un nou estanc. I l'amo, es claa, com a bon patriota, feu pintar una gran bandera espanyola per solemnitzar l'inauguració de l'establiment.

Tan cridanera resultà l'ensenyà estanquera, quo la Ronda L. B. no pogué resistir la temptació, i anà a empastifar-la amb pintura negra, deixant-la encara més nova del què estava. Talment semblava que portés dol.

D'aquesto manera procurem venjar-nos de que fan amb la nostra gloriosa ensenyà.

Que tants vells catalanistes radicals que es senten separatistes s'esverin quan senten parlar de possibles esdeveniments contundents i redemptors. La mitja edat porta prudència, ja ho sabem, però cal que no la facin servir a tot drap per fet decaure la gosadia de la part jove separatista que es prepara a aprofitar la primera avinentesa favorable per a trencar grillons i conquerir llibertats,

* * *

Que moits separatistes creguin que la nostra primera temptativa serà solament de sacrifici i que caldran altres aixecaments per assolir la nostra independència.

Es temerari voler jutjar les coses a priori i cal deixar al temps que ens digui el resultat del nostre primer esforç revolucionari però davant d'una davallada com la del estat espanyol on no hi queda una sola valor moral subsistent llevat de la monarquia que ja es fuga el tot pel tot en mans dels militrs, creiem que a la primera empena enderracarem el nostre tirà ja mal ferit en terres africanes.

* * *

Que molta de gent catalana no faci el boicot a tots els actes de l'estat opressor. Fora molt adient amb la nostra dignitat de poble sotmés per la força que sabéssim a tot hora i en tot lloc gaardar bé les distàncies amb la gent que ens malmena i tiranitzà.

* * *

Que molts catalanistes s'esverin quan es parla de pactes amb elements obrers i avançats.

Nosaltres creiem que Catalunya és de tots els catalans i no camprenem com pot esverar-los un pacte tan natutal.

Altra cosa és quan es tracta de defensar interessos.

Nosaltres sabem de molts separatistes que formn part de Jnntes espanyoles i no els dol pactar amb elements espanyolistes i parlamentar amb tiraus.

Francament, això si que són pactes amb el diable que han de repugnar a tota consciència catalana.

* * *

Que llevat de valuoees excepcions, els nostres adinerats que volen ésser considerats separatistes no facin res positiu (volem dir donar o deixar cabals) per tel que els decidits que ja som colla, poguem maniobrar com cal enfront del estat tirà.

Nosaltres, creiem el pregonat separatisme d'assuers individus més ueca posició utilitària que una convioció arrelada i viva.

DEMANEU AL VOSTRE CAP

MARXES I CAMPAMENTS

opuscle editat per

Edicions Militars Catalanes

Preu: 0'40

Qüestions tècniques

Reglament tàctic dels Escamots

(continuació)

Els Escamots de reraçaga atenen especialment els flancs, i alguns d'ells, els més propers a l'enemic, poden fer foc si ho permet la posició i situació dels Escamots avançats, i observant ço que aquests es digui.

Si els Escamots es trobessin en «ordre tancat» donaran front a la cavalleria i, sense variar de lloc, trencaran el foc immediatament amb el major nombre possible de fusells que puguin disposar sense perjudici que després i en casos necessaris s'augmentin aquells per mitjans ràpids i senzills en la mesura que convingui; els E. de reraçaga procediran com abans s'ha dit.

En tots els casos l'Escamot que primer descobreix la cavalleria en acció de carregar, marcarà tocar alarma, i començarà seguidament el foc sense esperar ordres especials.

En el foc contra la cavalleria que carregui s'emprarà únicament dues alces successives, de les quals hom farà ús a mida de que aquella progressi en el seu moviment d'avanç, així com al retirar-se, si és rebutxada la càrrega.

Si aquesta és imprevista i es produeix a distància relativament curta, es pren solament una sola alça, que s'utilitzarà de faísó anàloga a l'esmentada.

5 L'infanteria contra la cavalleria peu a terra fent foc, té l'avantatge de la major eficàcia del seu armament.

Deuen escurçar-se les distàncies, dirigint part del foc contra els cavalls de mà, vigilar i defensar els flancs per mitjà de patrulles i efectuar focs violents quan els genets es disposin a muntar a cavall.

6 L'infanteria dels destacaments i la de la avantguarda tenen el deure de facilitar la seva missió a la pròpia cavalleria, apoderant-se dels passos o accidents més convenients en els quals es sostindrà, per què la cavalleria pugui manobrar amb desembràs; també procurarà lliurar-la de la cavalleria contrària quan aquesta hagi estat atreta a la zona d'acció de l'infanteria.

III

(Lluita contra l'artilleria)

1 Els Escamots d'infanteria davant l'artilleria contrària, i fora de zona eficaç del fusell, estan exposats a greus pèrdues, car la potència i rapidesa del foc del canó i l'avantatge de la punteria indirecta pels efectes de sorpresa que dona a la seva acció i per lo difícil que es fa fixar el seu emplaçament, són causes de que l'artilleria pugui anorrear en breu espai de temps als Escamots que es presentin al seu alcanç, sobretot si estan disposats en formacions compactes.

No obstant com que això necessita que el tir sigui corregit amb precisió, i per un costat l'artilleria en el camp de batalla no deixa d'estar influïda per les peripècies de la lluita, i ha de distreure la seva atenció en batre l'artilleria contrària, i per altra part l'infanteria gaudeix en alt grau aptituds per al moviment i per utilitzar el terreny, que d'ordinari no serà molt descobert, sobretot a grans distàncies, pot molt bé aquesta última arma, si és mòvil i maniobrer i està ben ajudada per la seva artilleria, avançar i amb molt petites pèrdues sota el foc dels canons contraris.

(continuarà)

Riute'n quan els savis t'afirmen que et neguis a tu mateix; sigues exuberant i fes la teva vida. Riute'n quan et neguin el teu ésser col·lectiu i que la pàtria sigui exuberant.

La Societat de les Nacions Als Catalans que n'esperen quelcom

Per l'Agost i Setembre passats es produí a Catalunya una forta corrent intervencionista del plet català al si de l'Assemblea de la Societat de les Nacions, que tenia lloc allavors a Ginebra.

El poble català, dissortadament, sempre es deixa caure pel cantó on les coses li semblen es poden arranjar apaciblement i com una seda.

L'intervenció d'una propaganda catalanista prop l'Assemblea de Ginebra, s'endugué el cor de molts patriotes i, als polítics catalans, els hi vingué com l'anell al dit alimentar aquesta esperança ja que l'objectiu era passaa la maroma de la manera que es podia i esperar que el temps arranjàs la difícil situació que creava als qui en nom del moviment català lliberador, havien obtingut les actes representatives.

Que Catalunya sofreix l'esclavatge d'Espanya ben poques delegacions dels pobles cangregats a Ginebra s'en enteraren. Creiem en la bona fe dels procediments que es portaren a cap en el sentit de llibertat catalana però hem de dir que a més de l'ineficàcia, la que amb aquesta ja hi comptàvem, que no es feu una propaganda que donés a conèixer el nostre plet a aquella Assemblea, on gent de tots els països, polítics i periodistes se n'haguessin assabentat i comentat en els periòdics de les nacions respectives.

El follet "La Catalogne, et sa lutte pour la liberté nationale" admirablement imprès i encara més admirablement escrit, amb clara exposició del nostre plet, no era l'únic medi de reclam on s'havia de reduir tota la nostra exteriorització de reivindicació nacional.

Els catalans dugueren minsament l'exteriorització del plet llur a Ginebra; no res que frapés, no res on l'ànima esclava d'un poble fes vibrar a les gents del món i dongués la sensació del crim contra una col·lectivitat humana d'Europa.

Els estudiants macedonia anaven a peu a Ginebra. Polsosos i espellifats, repartiren uns follets, modestament editats però plens d'entusiasme i energia.

Els hindous desesperançats ploraven el seu desengany davant el gran llac de Lemán, com si la llibertat de llur raça hagués hagut de sortir a flor d'aigua.

Els delegats dels pobles oprimits per la abans esclava Polònia amb una tenacitat i gosadia sense límits, repartien diàriament unes fulles fetes a cops de "ciclostyl" que marejaren de valent i comprometeren al representant polonès.

Totes les minories nacionals acudiren a aquella fira de Neuilly on s'escolta, encara que no es dongui res, al qui fa més soroll.

El senyor Quinyones de León, els polítics catalans no li produïren ni una mala digestió. Els catalans —fem constar el mòbil patriòtic dels treballs que es realitzaren— hi dugueren a Ginebra la maledicció de la raça. Els catalans hi dugueren el "seny" integrat en una màquina d'escriure i un bon portador de llibres.

L'embaixador espanyol podia somriure. Els qui renegàvem érem els patriotes separatistes catalans i bascs que contemplàvem l'afer.

A Ginebra sols cal fer-hi soroll. Que el món sàpiga que Espanya té dominat un país superior a la seva riquesa i a la seva cultura.

La llibertat dels pobles és com la llibertat dels homes. Cal aconseguir-la un mateix. Però la llibertat és una estimada que exigeix el sacrifici de la eang, Cal morir-hi. Si a les multituds catalanes els fa por el sacrifici la llibertat definitiva trigarà.

Cap poble oprimít pot esperar res de la Societat de Nacions.

Es una cosa irrisòria; com si l'obrer esperés la seva justícia del seu patró.

Perquè vegin els nostres lectors una prova de l'inutilitat, reproduïm el clam dels ucranians, dels bielorusos i lituanians prop de l'assemblea de Ginebra.

Aquest clam, com tots els clams dels pobles oprimits, no es va perdre en el desert, però als homes dels grans Estats (excepte França) no els produí altra impressió que la d'aquell gos que li grateven las pusses amb una gatosa,

Abd-el-Krim no ha anat a Ginebra. Abd-el-Krim té una assemblea magna de muntanyes que retornen Espanya endins l'eco de les descà. Es una llei dolorosa però és una llei humana.

El governador de Girona

A tu, Urquia (a) capitan Verdades, que cada dos o tres dies tens la gosadia (?) de publicar un manifest barroer on insultes sense tò ni só als catalans dignes que estimen a la nostra pàtria i a la llibertat per sobre totes les coses, devem dir-te i t'ho diem, que és de "fellones i malnaciados", tal com deia Cervantes en la parla que tu deshorores, l'insultar a gent lligada de mans i peus i protegit tu per tota la força bruta de la dictadura.

Ja n'estem tips dels teus insults d'histrí de bacanal militar espanyola i si tens quelcom més que paraules, deixa'ns en llibertat amb armes iguals i et provarem que les nostres mares són més dignes que la pobra que tingué la desgràcia de posar-te al món.

Tu crida, que lligats i tot et tenim present i et coneixem la pinta.

La llet i la monarquia

El gremi de vaquers de Barcelona s'ha declarat monàrquic i ha assistit en ple a la manifestació dels imbècils renegats i dominadors del nostre poble per tal que la dictadura els permeti continuar infectant els carrers de la nostra ciutat amb les seves estables fosques, brutes i pestilents., escarni i vergonya de la ciutat central.

Mala llet haveu tingut, vaquers de Barcelona i mereixeu per la vostra interessada baixesa i egoista brutícia que tots els ciutadans honrats s'apartin de vora vostra quan us vegin, mals fills de mare, que us vengeu la dignitat de la vostra per poder continuar vivint de la desgràcia dels vostres germans.

Quina vergonya!

Nota oficial

En el nombre vinent publicarem el facsimil dels nous segells de cetització, la confecció dels quals està enllestint-se.

Ho fem avinent per recordar a tots el deure de complir l'ordre donada, des de present mes de Gener.

L'estat el fa sovint una classe; la pàtria la fan totes les classes i tots els que hi vivim.

Apel·lació al món civilitzat

Els delegats ucraïnesos, bielorrussos i lituanians, representant llurs pobles, subjectes a la Polònia, reunits a París els dies 2-4 d'agost, després d'examinar la situació actual de llurs pobles sota la dominació polonesa, fan constar:

Els territoris ucraïnesos, bielorrussos i lituanians atribuïts a Polònia per la decisió de la Conferència dels Embaixadors del 15 de març de 1923, són habitats en masses compactes per les poblacions ucraïneses, bielorrusses i lituanianes que formen una majoria predominant, tan és així que els mateixos polonesos no són més que una ínfima minoria.

Aquests territoris han estat atribuïts a Polònia contra la voluntat dels pobles ucraïnesos, bielorrussos i lituanians (que reivindicaven llur independència) i malgrat l'acord pres per les principals potències aliades i associats durant i després la guerra assegurant als pobles oprimits el dret de lliure disposició, així en contradicció amb l'esperit dels tractats de pau, en termes de que el principi de plebiscit ha estat admès com condició "sine qua non" de tota modificació territorial, dins les fronteres dels pobles vençuts (Silegia, Alta Silèsia, Prússia oriental).

Els pobles ucraïnesos, bielorrussos i lituanians són privats per el regíme polonès de la facultat de desenvolupar llur vida nacional.

Les obligacions internacionals que les principals potències aliades i associades imposaren a Polònia, sobre els pobles esmentats, com l'obligació d'establir un regíme autònom a Galitzia Oriental, i el tractat de 28 de juny de 1919, sobre la protecció de les minories, no garantitzen gaire l'existència nacional d'aquests pobles.

I amb tot la Polònia no ha complert pas cap d'aquestes condicions insuficients. Ella no ha pas establert fins ara el regíme d'autonomia a Galitzia Oriental, ni ha observat cap de les estipulacions del tractat de 28 de juny de 1919.

Els projectes de lleis poloneses, concernents a l'emprament de les llengües ucraïnesa, bielorrussa i lituana davant les autoritats administratives i judicials, discutits actualment a la Dieta de Varsòvia, no poden garantir als pobles respectius la possibilitat de llur lliure desenvolupament, tot al contrari, són dirigides a ultratjar els ucraïnesos, bielorrussos i lituanians, car se'ls tracta com a ciutadans de segon rang i es malda per llur polonització. La publicitat que hom dona a aquestes lleis són objecte de la propagandera polonesa a l'estranger per induir a

l'errore l'opinió pública.

La política polonesa en els territoris ucraïnesos, bielorrussos i lituanians, bé que variants dins les modernes pràctiques, és esmerçada a aconseguir interrompre el desenvolupament dels pobles esmentats, afeblir llur situació econòmica, colonitzar llur sol naixut i mantenir a tot cost llur dominació.

El govern de Polònia, atenint-se a aquesta fi, per tots els mitjans possibles, i encoratjat per l'opinió pública polonesa, trenca els compromisos internacionals, violenta ses pròpies lleis, trepitja els Drets de l'Home i els del Ciutadà, emplena les presons d'ucraïnesos, bielorrussos i lituanians, on els torments medievals han esdevingut sistema, etc. El regíme aplicat altre temps a Rússia i a Prússia als polonesos i contra el qual ells agitaven l'opinió del món civilitzat, és pàlid a presència del qui és estat creat a Polònia contra ucraïnesos bielorrussos i lituanians.

Considerant aquest estat de coses, la conferència dels delegats ucraïnesos, bielorrussos i lituanians ha decidit:

1. De reiterar davant del món civilitzat la protesta solemne d'aquests pobles contra llur anejeió a la Polònia;

2. Adressar-se a la Conferència dels Embaixadors, als governs de les principals potències aliades i associades i a la Societat de les Nacions, demanant la revisió de la decisió de la Conferència dels Embaixadors del 15 de març de 1923, en l'esperit del dret de lliure disposició i garantir als dits pobles una protecció eficaç de llur existència nacional;

3. Protestar davant del món civilitzat contra el sistema d'extermini emprat de cara a aquests pobles per la Polònia, i sol·licitar de llur acord una ajuda en sa lluita contra el jou polonès.

4. Retre homenatge de reconeixement als signadors de la protesta francesa de 2 de maig de 1924 contra la terror blanca a Polònia, donant el noble gest en favor dels oprimits un encoratjament en llur misèria actual;

5. Continuar sobre l'arsena internacional l'acció comú en nom dels pobles sotmesos amb el fi d'obtenir llur deslliurança de la dominació polonesa.

París, 4 d'agost de 1924.

Prof. Dr. M. LOZYNSKY, delegat del Consell Nacional Ucraïnesos, antic sotssecretari d'Estat als Afers estrangers; V. LASTOVSKY, antic President del Consell de ministres de la República Bielorrussa, L. VAILLONIS, delegat de les organitzacions lituanianes de Vilna.

Ens plau...

Que la nostra gent comenci a esdevenir silenciosa. No ens cal cridar ni esvalotar: ens cal fer feina, molta feina callada i eficaç. No ens calen manifestacions rurbulentes, quietud feinerana ens és més adient per anar preparant la gran diada de la nostra llibertat.

Que la nostra gent comenci a comprendre que no és més separatista el que crida més sinó el qui actua més i sobretot amb disciplina pietosa i els ordres i complint-les estrictament.

El nostre triomf depèn solament de que cascú sàpiga complir les ordres rebudes.

Que els boves comencin a adonar-se que val més un treball d'organització i preparació quotidianes que l'esclat d'una manifestació o la burla d'una autoritat.

Es treball silencios i anònim de cada dia que ens menarà a bon port.

Que els separatistes sàpiguem que no cal sacrificar-se més que en el moment oportú i que és més sacrifici acomplir la tasca encomanada que llençar-se de cop i volta a accions violentes

Que tinguem gent disposta a produir el cop d'efecte allà on calgui i sacrificar-se on sia menester amb tot silenci i naturalitat com escau a homes decidits i convençuts que saben el perquè i an les coses.

Val més morir per la llibertat que viure dins l'esclavotage.

Dalcroze, imprimeur - Paris

CATALA: Fes circular aquest periòdic procurant que no caigui en mans de l'enemic.

R. Eoel, 1924
Vau XXXI